
EVEREST

1295

tamadres.com

ADALET AĞAOĞLU

Ankara'nın Nallıhan ilçesinde doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra ortaokula gidebilmesi için aile Ankara'ya göçtü (1938). Ortaöğrenimini Ankara Kız Lisesi'nde tamamladı. Ankara D'TCF'nin Fransız Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi (1950). Açılan bir sınavla Ankara Radyosu'na girdi. Kuruluşundan sonra TRT'de çeşitli görevlerde bulundu (1951-1970). TRT Radyo Dairesi Başkanlığı'ndan kurumun özerkliğine el konulması sonucu istifa etti. Öğrencilik yıllarında başladığı yazarlığı başka hiçbir işle paylaşmadan sürdürdü. Radyo ve sahne oyunlarını romanları, öykü, anı ve deneme kitapları izledi. Bu çalışmalarında toplumumuzdaki değişim ve dönüşümlere duyarlı yaklaşımlarıyla dikkat çekti. 1973'te yayınlanan ilk romanı *Ölmeye Yatmak*'tır. Daha sonra edebiyatın diğer türlerinde yazmayı sürdürdü. Değişimler konusunda edebiyatın yapısal durumu bakımından da arayışçı davranarak, kendine özgü anlatım biçimleri geliştirdi.

tamadres.com

ADALET AĞAOĞLU

HAYIR...

tamadres.com

§

Yayın No: 1295
Türkçe Edebiyat: 475

Hayır...
Adalet Ağaoğlu

Yayına hazırlayan: Didem Ünal Biçicioğlu
Kapak tasarımı: Füsun Turcan Elmasoğlu
Sayfa tasarımı: Hülya Fırat

© 2014, Adalet Ağaoğlu
© 2014, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.
Bu yapıtın yayın hakkı Adalet Ağaoğlu'nun temsilcisi
Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti.'den devralınmıştır.

1. Basım: Haziran 2014
ISBN: 978-605-141-731-8
Sertifika no: 10905

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa sertifika no: 12088
Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi, No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110
Fatih-İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
facebook.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

HAYIR...

tamadres.com

SABAH

İçinde çok hoş duygularla uyanıyor. Son günler uyuyamadığı uykuların hepsini birden uyumuş. Beyni aydınlık, düşünceleri açık seçik:

Kolay sanmıştım ilk düşündüğümde. Zayıf kadınlar yapmıştı bu işi. Alçakgönüllülük istiyor, kendini beğenmişlik değil. Cesare Pavese, bin dokuz yüz elli.

Zayıf kadınlar ha? Stefan'a ne buyrulur; genç, güçlü kuvvetli Mayakovski'ye ne buyrulur; ya Kirillov'a; peki kendinize ne buyrulur? Sorun zayıflık olsa! Başkaldırı... Başkaldırı... Parçalanmış değerler karşısında hayatla uyum sağlamak ikiyüzlülüktür. Nükleer çağın değerleri... Doğal ölüm denen şey, gittikçe sayısından eksiltmektedir. Bu noktada, bütün seçilmiş ölümler cinsiyetsizce ele alınmalıdır. Değer ölçülerini yitirmiş bir zamanda, onların karşısına kaçış-direniş, güç-güçsüzlük gibi ölçüler konulmamalıdır.

Beyni aydınlık, düşünceleri açık seçik.

Eh, evet, boynu yine biraz tutulmuş, kolları da uyuşmuş. Fakat işte bu kadar.

Oda loş ve herhalde soğuk. Burnunda, yanaklarında nemli bir serinlik var. Çünkü aylardan aralık. Çok belli bir nedenle de, ayın gününü çıkarmak hiç güç değil.

Bugün, o gün işte. Resmi kâğıttaki yazıya, ekindeki çağrı kartına göre, aralığın yirmi ikisi. Kuşkusuz ayın bir de yılı var. Ama üç yüz altmış beş günde bir gün için o kadar da önemli değil. Zaten zaman öyle hızlı akıyor ki, bugünden yarın oluyor. Üstelik yıl dediğin, sadece bir özetir: Savaşlar daha yaygınlaşmıştır, telefonlar ekranlıdır, yiyecekler daha tehlikelidir, domateslerin büsbütün tadı tuzu kaçmıştır, hayatlar daha sıkı bir denetim altındadır, intelsatlar yukarda dört dönmektedir, yine de günübirlik yeni tatlar tuzlarla yeni özgürlükler aranmaktadır. Kimbilir, insanlar kendileri için bile daha az düş kurmaktadır, yetiniş yaygınlaşmaktadır.

İşkillenecek ne var ki? Beyni aydınlık işte, düşünceleri açık seçik.

Gözlerini yeniden yumuyor. Yatağında küçük bir kızın yarasız beresiz, serin gülümseyişiyle gülümsüyor. Sırtını cama dönüyor; dönmesiyle sol bacağına hafif bir kasılma duyuyor: O gün bugündür, biraz ayakta kaldığım zamanlarda sol ayak bileğim şişer, ama bu kasılma ilk.

Yenins. Hep yirmi yaşında. Yine hiç bozulmamış duru bakışları onun. Yine tutku. Yine inanç. Düş.

Yenins hiç şaşırılmaz ki. Yine şaşırıyor. Bu kasılmayı, o hafif aksak yürüyüşü doğal sayıyor. Bunun böyle olması gerekiyordu, böyle oldu. Bu da öyle olacak: Belli bir gün, belli bir saat, belli bir an, bir deniz kıyısı, denizde bir sandal ve çağırışı sandalın: Aysel.

Aysel, kıyıda, sandala hayli kuşkulu bakıyor: Yenins benim on yaş, yirmi yaş, yüz yaş daha yaşlı olacağımı, bacak kasılması bir yana, artık bastonsuz yürüyemeyeceğimi de biliyor muydu? Bastonumla uzaklara gidemezdim. Ancak onur plaketine. Ancak o kadar...

Taksiden indi. İnerken bastonu arabanın kapı eşiğine takıldı. Usulca sendeledi. Özerk Milli Kültür Kurumu tören salonunun

kapısında bekleşenlerden biri koşup onu tuttu. Koluna girdiler. Biraz kargatulumba edip salona götürdüler. İçerde bekleşenler. Kürsüde çiçekler, mikrofonlar...

Elini ilk sıkan, Kültür Kurumu Bilim Hizmet Dalı Değerlendirme Seçici Kurul Başkanı Prof. Dr. İhsan Türközü oldu. Onu öteki üyeler izledi. Bu arada bol fondötenli yanaklarına iki sıcak öpücük konduran ise, eski öğrencilerinden Doç. Üner. Sırada, eski asistanı Alev, yanında yakın dostluğunu hiç esirgememiş bulunan yazar; –Alev’in her zamanki ağlamaklı yüzü, bu törene sevinip sevinmediğini ne kadar elevermiyorsa, yazar dostun her zamanki çekinikliği, içine kapanıklığı da gün adına fazla bir şey söylememekte...– Neyse ki ötekiler, gazeteciler, foto muhabirleri, hattâ bir TV ekibi, başka çağrılılar, havada hoş bir önemlilik kokusu estirerek törenin başlamasını beklemekteler...

Şaçın güzel olmuş, dedi fısıltıyla yazar dostu. Yakışmış.

Boyattım bugün, dedi Aysel de kikirdeyerek, sevinçle.

Çok iyi görünüyorsunuz, dedi Doç. Üner, yüreklendirici.

Çok süslendim, ama daha kapıda her şey boşa gidecekti çocuklar. Bastonum takıldı, neredeyse çamurların içine kapaklamıyordum!

Alev (dehşete kapılmış):

Ay, Allah korusun!

Aysel (hem öğretmen, hem delişmen):

Haydi canım! İş ona kalsaydı...

Konuşmaya tanık olanlar, ortada pek hoş bir şaka varmış gibi, güldüler. Bir ses:

Ne kadar sevimli!

Bir fotoğraf: Törenin neşeli başlangıcından bir an. (Yazar dostu yere bakmış. Üner’in kafalar arasında sadece sakalı çıkmış, kıvrıcık tel yumağı gibi. Kendisinin ise eski siyah deri çantası plastikmiş gibi görünüyor, neden öyle görünüyor, hayret!)

Bugün de o çantayı mı alacak, ne yapacak? Çantadan hoşnut değil; yine de gözlerini açmıyor: Kürsüye çağrılınca, orada herhalde birkaç sözsöylemek gerekecek. Çantayı daha bilmiyorsun, daha fotoğrafa girmedi. Beynini topla, unut çantayı. Önceden hazırsın zaten. Beynini topla, konuşmanı hiç şaşırmaksızın, tek sözcüğü unutmaksızın yap! Kürsüdesin. Sana sözverildi. Başla:

Özerk Milli Kültür Kurumu Bilim Hizmet Dalı Değerlendirme Kurulu'nun değerli başkanı, değerli üyeleri, burada beni yalnız bırakmayan pek sevgili ve saygıdeğer meslektaşlarım, bilim dünyamızın sayın üyeleri, sosyal bilimlerin sanatla, edebiyatla yakın ilişkisini her zaman önemsemiş, pek sevdiğim yazar, sanatçı dostlarım, öğrencilerim, basın ve yayın kurumlarımızın pek sevgili üyeleri!

Bir zamanlar, biraz daha değişik koşullar altında sökülmiş bulunan madalyalarımın şimdi, yanına çok parlak bir yenisi de eklenmiş olarak yerine takılmasından duyduğum büyük üzüntü, hattâ öfke ve başkaldırıyı dile getirebilmek için pekçok söz aradım. Şu an'daki düşüncelerimi açıklama konusunda hiçbirini de yeterli bulamıyorum. (Ölüm sessizliği.) Yarın, politikanın fırtına makineleri yeniden tozu dumana kattığında, madalyalarımızla birlik yine yerlere çalınmayacağımızı kim söyleyebilir? Kalk-yat! Kalk-yat! İrfan ordumuzun tarihi, talime çıkarılmış eratin yazılamamış tarihine benzetilmiştir. (Gülüşmeler, alkışlar.) Kışlaya girmeyenlerse zaten asker kaçağı, vatanın hainleri! Neyse ki, yatkalkla soluğu kesilmeyenler de hep onlar, hep onlar... (Alkışlar.)

Bu ülke düşünce insanlarımızı yerden yere çaldı, onları vurdu, vuramadıklarını yaraladı, bilim yuvalarının dışına kovdu; yetmedi, vatan sınırlarının dışına kovdu ve eğer arada sırada da onlar için birazcık iyi bir şey yapmak zorunda kaldıysa, bunda da hep geç kaldı. Onların ya bunayacak kadar yaşlanmalarını, ya ölümlerini bekledi. Yaşlılar madalyaların ağırlığını nasıl taşısın?